

Catalunya, un sol poble: objectiu o realitat?

written by Joan-Pere Le Bihan | 26 de maig de 2018

L'any 1983, el que va ser president d'Espanya, Leopoldo CALVO SOTELLO declarava: "Hay que fomentar la emigración de gentes de habla castellana a Cataluña y Baleares para así asegurar el mantenimiento del sentimiento español que comporta". Allò que digué, a la llum dels darrers esdeveniments, com el naixement i desenvolupament de Ciudadanos, el concepte de Tabàrnia, cobra tot el seu sentit:

Malgrat els tres segles d'aplicació del Decret de Nova Planta, les diverses dictadures amb llurs repressions corresponents, al moment d'intentar de fer creure que Espanya podia ser una democràcia i així entrar a Europa, era molt evident que el concepte d'Espanya com a nació no recollia l'adhesió dels ciutadans perifèrics de Catalunya, Euskadi, Balears, València i part de Galícia.

Si hom vol afavorir aquest "sentimiento español", continuant marginant la llengua i la cultura dels ciutadans concernits, tot espoliant-los mitjançant dèficits fiscals astronòmics, efectivament no queden gaires solucions, si ara s'exceptua el bombardeig periòdic que propugnava el general Espartero, excepte procedir a una mena de substitució ètnica.

A partir del moment en què les forces destinades a governar Espanya (ara veiem que PSOE inclòs) només la concebien a partir d'una castellanització de tot el conjunt i no com a una summa enriquidora d'identitats com ho intentava de construir la política del "peix al cove", només quedava l'esmentada "substitució ètnica". Recordem que ja Stalin havia fet ús d'aquest mètode a Crimea, afavorint la implantació de població russa, després de la deportació dels tàrtars de Crimea l'any 1944. Aquesta deportació no és aliena probablement al resultat

aclaparador que va donar legitimitat democràtica a l'annexió de Crimea pel govern de Putin.

Evidentment no es tracta d'equiparar les dues metodologies, ja que a Catalunya no hi hagué cap deportació (excepte si es considera així els milers de Catalans que van haver de fugir l'any 39), però sí que l'objectiu era semblant: substituir o diluir poblacions considerades hostils a la política de l'Estat central.

Català i Espanyol? Espanyol? Català? Què vol dir.

Poques vegades ens demanem si la gent de Burgos pot ser castellana i espanyola. La qüestió senzillament no es planteja. De fet, inconscientment, tots sabem que són sinònims *de facto*.

La gent de Ciudadanos explica que la Generalitat ha de governar "para todos los catalanes". Hom conclou que "los catalanes" són tota aquella gent empadronada a Catalunya de ciutadania espanyola (si tenen dret de vot). Evidentment, això, a grans trets només implica això, sense cap referència a la integració de les persones a la comunitat històrica mil·lenària de Catalunya (o de València i Balears). En aquest sentit en Joan-Lluís LLUÍS, per ells no és català, encara que tingui el Premi Sant Jordi (entre diversos altres premis literaris catalans). Tampoc ho és en Jordi-Pere Cerdà o en Joan-Daniel Beszonof (de Nyils, Rosselló).

Alguns m'acusaran de tenir un raonament etnicista: crec que tant els meus orígens (mallorquí, bretó i potser provençals), com les meves lluites passades per la igualtat de drets dels treballadors immigrants tunisians o marroquins, són testimoni que no és el cas, argumentem doncs:

Abans de la independència d'Algèria, aquell territori el formaven "departaments" francesos com ho recordava François MITTERRAND en un discurs a Alger. De debò que Ben Bel·là, Bumedien i la gent que representaven eren francesos? La

independència només va reconèixer legalment allò que ja existia pel que fa a la població concernida i que tothom sabia!

De debò que Pau CASALS era espanyol quan va fer el seu discurs emocionant a la seu de les Nacions Unides?

Qui recorda que Ho Xi Min va fer els estudis a París abans d'esdevenir el pare de la independència del Vietnam? Era francès potser? El seu país era administrat per França aleshores... Era txec en Kafka pel fet d'haver nascut i viscut a Praga? És italià el rei Joan Carles pel fet d'haver nascut a Roma?

Intentem de ser seriosos: reduir la catalanitat al simple fet de residir a Catalunya i tenir ciutadania espanyola no és res més que una estafa intel·lectual i moral (els Srs. RIVERA o FERNÁNDEZ DÍAZ ho saben i ho utilitzen perfectament). Això no impedeix, de cap de les maneres, que els ciutadans espanyols de Catalunya es facin catalans, o catalans també: com es va fer francès el Sr. Manuel VALLS. Cap espanyol, com cap ciutadà de cap altre país del món no és marginat a Catalunya pel fet de tenir orígens fora del país. Així ho demostra la presència del Conseller Chakir El Homrani en el si del govern de la Generalitat del pretès "racista" president Quin TORRA.

Els espanyols residents a França o Alemanya avui en dia ja no pateixen discriminació per ser-ho (durant els anys 60 patien un racisme contra el qual també vaig haver de lluitar) ... A no ser que reclamin, a París o a Berlín, ensenyament EN castellà. (DE castellà sembla que en poden rebre de manera optativa).

El vincle entre les declaracions de Leopoldo Calvo Sotelo i Inés Arrimadas (val la pena de llegir la definició d'"arrimada" al diccionari castellà...) es fa cada dia més evident:

Durant els anys del "peix al cove", la comunitat castellanoparlant de Catalunya votava poc a les eleccions catalanes: no era cosa seva, no ho sentia com a cosa seva. No

se'ls pot criticar per això, si jo visqués a Baviera, tampoc sentiria com a pròpies les eleccions que s'hi fan.

Pasqual MARAGALL, per tal d'intentar desbancar el president PUJOL, va apel·lar al vot castellanoparlant. Probablement amb certa bona intenció (la d'integrar les poblacions concernides a la vida de Catalunya), però també perquè sabia que el discurs pujolià difícilment hi podia quallar.

Malgrat tot, va aconseguir quan va arribar a la Presidència que moltes persones d'origen no-català s'hi sentissin més implicades.

Ara, l'objectiu de Ciudadanos és el contrari del que pretenia Pasqual MARAGALL: és el d'aconseguir l'objectiu fixat per Leopoldo CALVO SOTELLO: ja no es pot bombardejar Barcelona com proposava ESPARTERO (som a Europa i, a més, molts espanyols viuen a Catalunya) es tracta de DILUIR el "fet diferencial català" que denunciava Felipe GONZÁLEZ.

Tothom coneix moltíssimes persones, amb orígens castellanoparlants, que són tan catalanes com les que més, no cal que citem Antonio Baños, Jordi Sànchez i un llarg etc. Les acusacions de racisme o de supremacisme són d'una mala fe insuperable. Aquells que acusen Catalunya de rebuig de l'immigrant descuiden voluntàriament que a Barcelona es va organitzar l'any passat la més gran manifestació d'Europa per a l'acollida de refugiats. Catalunya és una de les nacions més solidàries del món, però això no els interessa: allò que els interessa és que, de la manera que sigui, Catalunya i els Països Catalans quedin diluïts en una Espanya "una, grande y libre" i que un dia, el batlle de Barcelona, que podria ser per exemple el francès Manuel Valls, s'adrecés a la població dient: "¡Barceloneses! ¡Españoles todos!".

Amb aquest objectiu, i el de continuar xuclant del dèficit fiscal català (que sigui dit de passada perjudica més les poblacions del cinturó barceloní que les de Pedralbes),

intenten d'aprofitar-se de la bona fe de la gent vinguda de fora, amagant-los, o menyspreant, la realitat nacional catalana i doncs impedint-hi la integració, per provar de dificultar allò que la facilita: la IMMERSIÓ LINGÜÍSTICA, LA TELEVISIÓ DE CATALUNYA i la intensa VIDA CULTURAL CATALANA amb tots els seus Ateneus, entitats literàries i associacions cíviques admirables. Amb aquest objectiu proven d'utilitzar els guetos urbanístics del franquisme i el fet que molts de llurs habitants tenen un accés difícil als mitjans de comunicació catalans que, per cert, volen ofegar o censurar.

Convergència i Unió va pensar, de manera potser equivocada (qui sap?), que seria possible de fer créixer la realitat catalana al si d'un estat plurinacional. Les polítiques del PP, esperonat després per Ciudadanos, d'ençà de les peticions contra l'Estatut el 2005 i la seva amputació el 2010 ho han acabat de fer impossible.

La utilització partidista de les poblacions d'origen castellanoparlant, la incitació que pateixen per tornar als vells tics franquistes no són solament un perill per a Catalunya: són un gran perill per a la democràcia en general. Per tornar a la pregunta del títol: Catalunya un sol poble, sí, però encara queda molta feina per aconseguir-ho sobretot amb els bastons a les rodes que des de Ciudadanos, PP, FAES i ara PSOE s'entossudeixen a posar.